

(www.serb-victims.org)

Никада председник Србије и председникови људи нису тако лако „скинули љагу са Србије, свих грађана Србије и свих припадника српског народа где год да тај наш српски народ живи“ [\[1\]](#) као што је то нехотично учињено у случају Изудина Алића.

Ко је Изудин Алић?

Свој морални гнев поводом ове личности најпре је у тексту на сајту „Пешчаника“ [\[2\]](#) образложила Биљана Србљановић:

„ПС: Сећате се оног плавокосог детета, што га, на једном од безброј пута поновљених снимака, "генерал" милује по глави? Годинама председникови људи приватно тврде да му је лобања нађена само неколико стотина метара даље. Кладим се да ће сада, по први пут, о томе да проговоре и јавно, да запечате исправност председничке одлуке. Исплатиће се њима свака, па и та глава.“

Исти морални гнев поводом „плавог дјечака“ истресао је два дана касније сарајевски „Дневни аваз“ [\[3\]](#) али је при томе направио „грешку у корацима“: отишли новинари у Сребреницу, нашли Изудина Алића живог и здравог и написали како он не воли сећање на сусрет са генералом Младићем.

„Плавог дјечака којег Ратко Младић 12. јула 1995. године у Поточарима руком тапше по образу и распитује се за његово име и године, јучер смо пронашли у једном селу у околини Сребренице. Зове се Изудин Алић и не воли, каже, да се присјећа тренутка сусрета с Ратком Младићем.“

Схватила је, „врлине пуна“ Биљана Србљановић, да простом свету није лако објаснити

како је неко истовремено и жив и није жив. Можда би та ствар са Председником и „председниковим људима“ некако и прошла, али обичан свет то не разуме. Зато је пожурила да брзо објави [\[4\]](#) „релативно добру вест“:

„ПС: Пријатељи из Дневног Аваза, јавили су релативно добру вест. Онај плави дечак са снимка је ипак жив, упркос морбидним гласинама обавештених људи.“

Прича је, након „релативно добре вести“ да је „дечак са снимка ипак жив“, застала на најважнијем месту. Очекивали смо, исто као и Биљана Србљановић, да председникови људи „проговоре и јавно запечате исправност председничке одлуке“ поводом хапшења генерала Младића. То се, међутим, није догодило.

Понекад се слика целине открива у детаљима. Баш такав детаљ је прича о Изудину Алићу. На њима је заснована структура моћи у свету, моралност Хашког трибунала, Резолуција о Сребреници, Тадићево поклоњење у Поточарима, будућност српског народа, положај Републике Српске.

Али нисмо сазнали одговор на најважније питање: ко су људи Бориса Тадића који већ „годинама приватно тврде да је лобања нађена само неколико стотина метара даље“?

Пошто искључујемо претпоставку да је Биљана Србљановић патолошки лажов који измишља шта јој „председникови људи приватно тврде“, закључујемо да је држава Србија у опасности.

Зато би Борис Тадић морао да разјасни овај неспоразум у погледу деловања свијих сарадника. Уколико се он не огласи, тада би Биљана Србљановић морала да нам каже њихова имена.

Ако и Биљана Србљановић буде ћутала, ми ћемо размотрити неке раније искључене претпоставке у погледу њене личности.

[1] Политика, 27.05.2011 ; „Тадић: Србија отворила врата за ЕУ“

[2] Пешчаник, 27.05.2011; Биљана Србљановић: „Код тече на селу“;
<http://www.pescanik.net/content/view/6964/129/>

[3] Дневни аваз, 29.05.2011; „Изудин Алић, плави дјечак из Поточара: Не воли се сјећати сусрета са крвником“;
<http://www.dnevniavaz.ba/vijesti/teme/37654-izudin-alic-plavi-djecak-iz-potocara-ne-voli-se-sjec-ati-susreta-s-krvnikom.html>

[4] Пешчаник, 29.05.2011; Биљана Србљановић: „Јагоде у грлу“;
<http://www.pescanik.net/content/view/6983/129/>